ЗМІСТ

Кіберджанк. Неонові історії

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

У похмурому майбутньому, де панують високі технології, завжди знайдуться герої, які не згодні підкоритися долі. Своєю наполегливістю та жагою до авантюри вони перемагають ворогів та власний страх. Любов, пригоди і зустріч з роботами гарантовані. "Кіберджанк. Неонові історії" - роман в оповіданнях, в яких тісно переплітаються технології та долі героїв. Чи вдасться нейрорайдеру віднайти свою кохану, втрачену за дивних обставин? Чи зможе корпоративний агент з безпеки розкрити загадкові вбивства працівників корпорації? Хто та рожевоволоса незнайомка, що підійшла в барі до знудженого фріланс-оператора з несподіваною пропозицією? Шість історій, які занурюють в похмурий світ, де правлять кримінальні синдикати, важку роботу виконують спеціально створені людські клони, а нейрорайдери, ковбої нейромережі, вперто зламують захищені сервери корпорацій. Зберіть цей пазл і отримаєте цілісну картину світу, де панують високі технології серед ницого, але стрімкого життя.

КІБЕРДЖАНК
Сергій Пильтяй
НЕОНОВІ ІСТОРІЇ

Сергій Пильтяй

КІБЕРДЖАНК
НЕОНОВІ ІСТОРІЇ

Пильтяй С.
Кіберджанк. Неонові історії / Пильтяй С. – Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. – 240 с.

ISBN 978-966-10-1602-5

У похмурому майбутньому, де панують високі технології, завжди знайдуться герої, які не згодні підкоритися долі. Своєю наполегливістю та жагою до авантюри вони перемагають ворогів та власний страх. Любов, пригоди і зустріч з роботами гарантовані.

© Пильтяй С.В., 2024
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Сектор ПРОСВІТЛЕННЯ

Просвітлення

Розділ 1

Накрапав дрібний дощ. Владислав вискочив з і-таксу, легким порухом підняв комір водовідштовхувальної куртки і швидко рушив хідником. Назустріч рухалася різнокольорова група підлітків. Вони щось жваво обговорювали, активно розмахуючи руками. Їхні черевики в такт кроків загорялися блідо-зеленим світлом і в мареві дощу нагадували зграйку світляків над тротуаром. Безхатько, який сидів під пластиковою коробкою, похмурим поглядом супроводив гамірну ватагу.

Владислав перейшов дорогу й опинився перед входом до ресторану «Спектр». Дістав юнікард, притулив до ідентифікаційного терміналу — і двері закладу відкрилися. Увійшовши всередину, чоловік обтрусив з попелястого від природи волосся краплини дощу і роззирнувся.

— Дозвольте, пане Владиславе, вашу куртку, — підійшов хостес-андроїд, простягаючи металеву руку.

Владислав скинув куртку і віддав її андроїду. Поправивши краватку, увійшов до зали ресторану. До нього одразу підійшов метрдотель. Цей барилкуватий чоловічок з тонкими чорними вусиками і нагеленим волоссям нагадав Владиславу персонажа третьосортного гангстерського фільму початку двадцятого століття.

— Пане Владиславе, дозвольте провести вас до столика, — метрдотель хвацько затиснув під пахвою планшет і почимчикував до центру зали.

Владислав рушив за ним, хоча супроводу і не потребував, оскільки вже помітив Олю, що сиділа за невеликим столиком. Його відкрите обличчя проясніло. Дівчина механічно відкинула пасмо чорного волосся, що спадало на обличчя, і таємничо посміхнулася.

— Бажаю приємно провести час, — метрдотель схилився в короткому поклоні, а тоді розвернувся і пішов зустрічати чергового гостя.

— Привіт, ковбою нейропростору, — блакитні очі дівчини іскрилися нетерпінням поділитися якоюсь важливою новиною.

— Що святкуємо?

— Сідай, — запросила жестом Оля, поправила тасьму зеленої сукні, яку вона вдягала на важливі події, — зараз розповім.

Владислав зібрався відсунути крісло, коли це нараз хтось ляснув його по плечу.

— Ґрею, яка несподіванка!

Владислав повернувся і побачив колегу Андрія. Той похитувався, мов билинка, тримаючи за талію шикарну білявку.

— Не думав, що ти буваєш в таких місцях, — Андрій притиснув білявку до себе. Та стрельнула очима на Владислава і посміхнулася.

— З’явився привід, — Владислав багатозначно глянув на Олю.

— Ага. Зрозумів. Не буду заважати, — Андрій відпустив блондинку, підштовхнув її вперед і непевною ходою рушив услід.

Владислав нарешті вмостився на крісло.

— Це ще хто? — вдавано обурено спитала Оля. — І чому він назвав тебе мережевним ніком? Ти ж знаєш, що я не люблю, коли тебе так називають.

— Та… — відмахнувся Владислав. — Разом розробляли систему нейробезпеки. — Він сплів пальці на стільниці. — То чому ти мене сюди запросила? Ще й так поспіхом.

Дівчина відхилилася на кріслі й елегантно поклала долоні на стіл. Цей жест обіцяв якусь дуже-дуже важливу новину. Владислав спокійно ставився до таких новин, тому що в основному вони стосувалися Олиної роботи і з’являлися досить часто. Він згадав, як їй вдалося змінити технологію синтезу генів, що пришвидшило процес майже вдвічі. Потім вона ще два дні хвалилася Владиславу, як це просуне компанію «Гентек» на ринку Сутінкової зони. А коли, наприклад, вона вирішила проблему надмірної енергоємності процесу синтезу амінокислот, то замовила додому дорогу піцу з природними інгредієнтами, щоб відсвяткувати подію. Але в такому шикарному ресторані вона повідомляє новину вперше.

— Мене запросила на роботу корпорація «Глоуб». Уявляєш? — очі дівчини блиснули від захоплення, щоки запалали.

Владислав розгублено дивився на дівчину, не знаючи, що сказати. «Глоуб» належала до трійки найпотужніших корпорацій Європейської конфедерації. Якщо Ольга погодиться, то доведеться переїжджати до якоїсь із європейських країн. Владислава це не влаштовувало. Його

життя встоялося і неспішно рухалося вперед. Негаразди, що траплялися, залишилися у далекому, як йому здавалося, минулому. А ця новина руйнувала його маленький ідеальний світ.

— То що за робота?

— Менеджер автономного інноваційного комплексу.

Не знаючи, як на цю новину зреагувати, Владислав вирішив переглянути меню. Він активував стільницю, і на ній з’явилися опції вибору страв.

— Оце й усе? «Що за робота»? — дівчина торкнулася пипки вуха і склала на грудях руки. — І тебе більше нічого не цікавить?

Владислав заповзято гортав сторінки меню, сліпаючи по стільниці. Потім зітхнув і глянув на Олю.

— І як на це відреагувало керівництво «Гентек»?

— Я ще їх не повідомила, — дівчина і собі почала гортати меню, — але гадаю, не відпустять. Та мені байдуже. «Глоуб» швидко владнає всі проблеми з компанією.

Владислав, не глянувши на дівчину, замовив стейк із синтезованого м’яса й енергетичне пиво. Ольга і собі зробила замовлення.

— Владиславе, — дівчина поклала свою долоню на його, — ти не радий за мене?

Чоловік витягнув свою долоню з-під її і сховав під стіл. Потім глянув на Ольгу.

— Я не хочу, щоб ти погоджувалася.

Дівчина знову відхилилася на кріслі. В цей час офіціантка-гіноїд принесла замовлення, виставила на стіл, налила в келих Ольги вина і безшумно пішла. Владислав узяв пиво і ледь відпив. Оля почала длубати виделкою в тарілці зі спагеті.

— Це через те, що твоїм батькам під час війни з Північно-Східним союзом відмовили туди виїхати? Тому ти не хочеш жити в Євроконфедерації?

Владислав поставив келих і взяв ніж з виделкою.

— Не мели дурниць. Ти ж знаєш, я не дуже схвалюю твою роботу в «Гентеку», з огляду на те, що її материнська корпорація знаходиться в ПСС. Я просто не хочу переїздом радикально змінювати своє життя. В тебе там буде робота, а чим займатимуся я?

Оля взяла келих червоного вина, зробила великий ковток і поставила келих на стільницю.

— Знайдеш собі…

Зненацька очі дівчини закотилися, обличчя зблідло, вона незграбно смикнулася і впала додолу. По стільниці розпливлася калюжа вина. Владислав рвучко схопився з місця, схилився над Ольгою. Торкнувся шиї, пульс майже не відчувався.

— Що з тобою? — шепотів він, шукаючи в кишені юнікард.

Деякі з відвідувачів повставали і підійшли ближче. Підбіг метрдотель. Його подвійне підборіддя тремтіло, на лобі виступили краплинки поту.

— Що сталося?

Владислав гарячково дістав юнікард і натиснув кнопку виклику медбоксу.

— Тут є лікар? — вигукнув він, обводячи поглядом натовп.

Ніхто не відповів. Хтось порекомендував покласти дівчині щось під голову. В цей час від входу до зали почувся шум. До місця інциденту в супроводі хостес-андроїда рухалися медичні автоноші. Владислав підвівся: лівиця труситься, обличчя зблідле, губи стиснуті. Автоноші плавно підійшли до Ольги і присіли. З бокового отвору виповзло гофроване щупальце з датчиком, який прикріпився до лоба. З іншого отвору випозло щупальце з ін’єктором і зробило укол. Після цього з-під пристрою висунулися два механічні тримачі й поклали дівчину на ноші. Зверху одразу надувся сріблястий пухир, ізолюючи потерпілу від навколишнього середовища. Владислав стояв поруч, в заціпенінні спостерігаючи за цим дійством. Натовп розступився, й автоноші рушили до виходу. Владислав механічно подався за ними.

На вулиці до ресторану під’їхав білосмугастий медбокс і завантажив автоноші. Владислав мимоволі зафіксував юнікардом адресу лікарні, що висвітилася на борту. Позаду стояв метрдотель. Він поклав руку Владиславу на плече і промовив:

— Тобі краще їхати в лікарню. Я викликав таксі.

Владислав глянув на метрдотеля. Йому здалося, ніби йому сниться кошмар, і що він от-от мусить прокинутися. Безшумно під’їхав і-кар таксі. Владислав якусь мить постояв перед відкритими дверцятами, потім повільно сів у салон.

— Назвіть адресу призначення, — долинуло крізь шум у вухах.

Владислав назвав адресу, дверцята закрилися, і таксі рушило.

Всю поїздку він дивився у вікно. Будинки, електромобілі, перехожі, що пролітали повз, здавалися бляклими і нечіткими. В голові кружляла лише одна думка: «Все буде нормально. Все буде нормально. Все буде нормально». Таксі зупинилося. Пролунав голос: «Прибули». На табло висвітилася сума за проїзд. Владислав приклав юнікард до сенсора і вийшов з і-кара.

Великі дерев’яні двері лікарні чомусь нагадали Владиславу двері до шафи його бабусі. Колись він думав, що за ними ховається зубатий монстр, аж поки не переборов свій страх і не зазирнув усередину. Там висів лишень старий запилюжений одяг. «Перебороти страх», — подумав про себе Владислав і відчинив двері.

В холі лікарні було порожньо. Ліворуч на фоні білих стін виділялися чорні реєстраційні термінали. Владислав підійшов до одного й активував його. На екрані одразу вигулькнула блондинка в медичному одязі та з яскраво-червоними губами. Вона тицьнула блакитну коробочку в екран і промовила:

— Хочеш бути активним цілий день? Швидко відновлювати свою енергію? Вирішувати надскладні завдання? Тоді споживай «Енерджекс»! Він утілить усі твої мрії!

Блондинка зникла, по екрані пробігла стрічка, що попереджала про шкоду самолікування. Після цього екран блимнув і на ньому з’явилося змодельоване жіноче обличчя. Воно штучно посміхнулося і промовило:

— Я вас слухаю.

— До вас тільки що привезли пацієнтку. Можна дізнатися, де вона?

— Назвіть ідентифікаційний номер.

Владислав гарячково дістав юнікард.

— Нуль дев’яносто сім п’ятсот двадцять чотири сімдесят чотири.

Модель опустила очі, ніби щось читала. Потім знову штучно посміхнулася і повідомила:

— Пацієнт з ідентифікаційним номером нуль дев’яносто сім п’ятсот двадцять чотири сімдесят чотири перебуває на другому поверсі в палаті сімдесят три.

Владислав ескалатором піднявся на другий поверх. Зорієнтувавшись за вказівниками, повернув у довгий, м’яко освітлений коридор. Ліворуч — глухі двері палат, праворуч — вузькі вікна з непривітним пейзажем. Назустріч йшли двоє пацієнтів і про щось розмовляли. Услід за одним їхала крапельниця. Далі біля дверей палати стояв сивочолий худорлявий чоловік в блакитному халаті і пильно дивився на новоприбулого. Владислав зрозумів, що він чекає на нього. Лікар скосив погляд, ніби розглядав кутик своїх смарт-окулярів.

— Ви до пацієнта номер нуль-дев’ять-сім-п’ять-два-чотири-сім-чотири?

Владислав ствердно кивнув.

— Що з нею?

Лікар стиснув губи, ніби намагався підібрати слова, щоб інформація, яку він збирався повідомити, не шокувала Владислава.

— Вона втратила майже всі когнітивні функції. Мозок забезпечує лише процеси життєдіяльності.

— Тобто?

Лікар зітхнув, поправив окуляри.

— Тобто в неї вражені півкулі мозку. Вона зараз в комі.

Владислав опустив очі та заперечливо похитав головою, потім глянув на лікаря.

— Це якось лікується?

Лікар знову стиснув губи і торкнувся плеча Владислава.

— Ми ще не визначили причину ураження. Можете зайти до неї, — лікар жестом указав на двері.

Владислав увійшов до палати. Посередині вузької кімнати стояло ліжко, на якому лежала Оля. Над ліжком звисав блискучий пристрій. Його маніпулятори, зумкотячи сервомоторами, чаклували над хворою. Бліде обличчя дівчини в матовому освітленні чомусь нагадало Владиславу посмертну маску.

— Ви їй зараз нічим не допоможете, — лікар глянув на монітори. — Їдьте краще додому, відпочиньте, а завтра повернетеся.

Владислав просто стояв і дивився на Олю. Лікар торкнувся його плеча.

— Як щось буде важливе, ми вас повідомимо. Тільки зареєструйтеся в терміналі.

Коли Владислав прибув додому, на вулиці вже панувала темрява, помережена неоновими відблисками. Андроїд-консьєрж на вході щось хотів сказати, та Владислав навіть не глянув на нього і східцями почав підніматися на одинадцятий поверх. Надіявся, що важке сходження приведе думки до ладу. Вже на одинадцятому поверсі спинився, віддихуючись. Скориставшись юнікардом, увійшов до квартири і відразу пішов у спальню. Їсти не хотілося. Він увімкнув світло і звалився у крісло. Окинув поглядом стіни. На них висіли різноманітні графіки та схеми, які Оля використовувала для роботи. Скільки разів він заставав її, коли та сиділа навпочіпки біля стіни і щось старанно виводила на аркуші паперу. Владислав кілька разів пропонував їй користуватися планшетом, проте вона твердила, що тоді не бачитиме всього задуму. Згадав їхнє знайомство в нічному клубі й перше побачення. Побачення було восени. Їх раптово накрив дощ, і вони заскочили в якусь забігайлівку, де навіть не було бар-дроїда. Але яке смачне там готували морозиво!

Думки Владислава поступово почали сповільнюватись, очі заплющилися, і він поринув у сон. За п’ять хвилин світло в спальні автоматично вимкнулося.

Розділ 2

Наступного дня Владислав знову поїхав у лікарню. В холі всі термінали були зайняті. Довелося зачекати. Через кілька хвилин один термінал звільнився, і Владислав швидко підійшов до нього. Провів пальцем по екрану. Знову з’явилася докучлива реклама, тільки цього разу блондинка рекламувала краплі для покращення діяльності серця. Після реклами Владислав увійшов у меню «Пацієнти» і ввів код Олі. На екрані висвітилось повідомлення, що такої пацієнтки не існує. Владислав ще раз увів код — те саме.

— Що за чорт?

Владислав вийшов з меню «Пацієнти», потім знову зайшов і ввів код Олі. Результат той самий: пацієнтки з таким кодом в лікарні немає. Він роззирнувся. Біля сусіднього терміналу стояла старенька бабуся і повільно натискала кнопки.

— Вибачте, — Владислав поклав долоню на екран, через що термінал заблокувався, — ви не могли б скористатися іншим?

Бабуся пронизала його злим поглядом.

— Що ви собі дозволяєте?!

— Вибачте, пані, скористайтеся ось тим терміналом, дуже вас прошу.

Бабуся ще раз гнівно зиркнула на нього, щось промимрила і відійшла. Владислав розблокував екран. Знову почалася реклама. Він зціпив зуби, пальці почали барабанити по обшивці терміналу. Нарешті зайшов у меню «Пацієнти». Результат той самий.

— Та що ж це таке? — Владислав ледь не грюкнув кулаком по екрану, подумки вилаявся і рушив на другий поверх. Відвідувачі лікарні з осудом дивилися йому вслід. На другому поверсі біля вікна стояли ті самі два пацієнти, що трапилися йому вчора. Владислав заглянув до палати сімдесят три. Порожньо. Не було навіть механізму, що обстежував Ольгу.

— Шановний, що ви там забули? — долинуло з коридору.

Владислав зачинив двері палати. Перед ним стояла огрядна лікарка в синьому халаті. Вона перебирала пальцями вервицю і непривітно дивилася на Владислава.

— Тут вчора була пацієнтка. Де вона?

— Шановний, — пальці лікарки почали швидше перебирати кісточки, — ця палата стоїть порожнем уже третій день.

— Як? Вчора я був тут, в цій палаті лежала моя дівчина. Її привезли увечері.

Лікарка нахмурилася, пальці дали спокій вервиці.

— Цього не може бути! Ви через реєстратор перевіряли?

— Так. Інформація про неї відсутня.

— Отже, її не було, — лікарка співчутливо знизала плечима і зайшла до сусідньої палати.

Владислав оторопіло продовжував стояти серед коридору. Фатум захопив його і тягнув на дно. Немов у тумані, він підійшов до терміналу і викликав план лікарні. Адміністратор знаходився на першому поверсі. Зробив запит на прийом. Повідомили, що адміністратор прийме його за п’ятнадцять хвилин.

Коли Владислав увійшов до адміністрації, менеджер привітно запросив його сісти.

— Я вас уважно слухаю, — сухорлявий чоловік поставив лікті на стіл і склав дашком довгі пальці.

— У вас пропала пацієнтка.

На обличчі менеджера з’явилася непевна посмішка.

— Це неможливо.

— Ви так уважаєте?! — Владислав ледь не зірвався з крісла. — Вчора ввечері сюди з ресторану привезли пацієнтку, ідентифікаційний код нуль дев’яносто сім п’ятсот двадцять чотири сімдесят чотири. Але сьогодні я її тут не знайшов.

— Через термінал перевіряли?

— Так! — ледь стримуючись, гаркнув Владислав. — Безрезультатно.

— Гаразд, заспокойтеся, — менеджер активував свій термінал. — Повторіть ідентифікаційний номер.

Владислав дістав юнікард.

— Нуль-дев’ять-сім-п’ять-два-чотири-сім-чотири.

Менеджер набрав код і скрушно похитав головою.

— На жаль, особа з таким кодом у нас не зареєстрована. — Він ще щось набрав. — І наші медбокси нікого вчора з ресторану не привозили.

Владислав сидів похмурий і дивився повз менеджера.

— Рекомендую звернутися до СОПу.

— Так, — відсторонено промовив Владислав, а тоді підвівся і вийшов з кабінету.

Звертатися до Служби охорони порядку йому не хотілося. «Сопуни» славилися любов'ю до хабарів, повільністю у виконанні своїх обов'язків і вибірковістю правосуддя. Один із друзів Владислава казав, що їхнім девізом у розслідуванні повинно бути гасло: «Найпростіше рішення завжди є вірним». Але щось потрібно робити, тож Владислав вирішив задіяти всі можливі варіанти пошуку Ольги.

Вискочивши з лікарні, Владислав зіткнувся з жінкою. «Перепрошую», — пробурмотів він, роззирнувся і попрямував до найближчого громадського терміналу. Біля терміналу лежав старий кудлатий пес. Коли Владислав підійшов ближче, той повільно підняв голову і з докором подивився на чоловіка.

— Спокійно, Барбосе, я у справі.

Собака глухо гаркнув і поклав голову на лапи.

Владислав подав заяву про зникнення людини. Постояв біля згаслого терміналу. Собака уві сні важко дихав і скавучав. Забриньчав юнікард, повідомляючи, що прийшло повідомлення про прийом заяви. Владислав його переглянув. Для ефективнішого пошуку рекомендували завітати до найближчого відділення СОПу.

— До біса їх! — тихо промовив Владислав і викликав і-такс.

За кілька хвилин тихо під'їхало електротаксі. Владислав сів у салон і вказав адресу головного офісу компанії «Гентек». За вікном і-такса місто жило своїм життям. Попереду рухалася група велосипедистів, ритмічно погойдуючись в такт рухів педалей. Безшпицеві колеса виблискували хромом. По тротуару, оминаючи перехожих, їхав на моноциклі хлопчина з великим рюкзаком за плечима. З дверей господарського магазину вийшли три клони в сірій уніформі, несучи запаковані коробки. Таксі Владислава обігнав представницький «Тронкар», який шугонув, обганяючи електромобілі, що рухалися попереду. «Мабуть, офіс уже недалеко», — іронічно подумав Владислав, і справді, за кілька хвилин він уже був біля офісу компанії «Гентек».

На вході Владислава зустрів клон-охоронець. Одягнений в сіру уніформу, з блідим обличчям, він нагадував пацієнта психіатричної

лікарні, якому довірили відповідальну роботу.

— Ви до кого? — клон виставив руку вперед.

— Мені потрібно зустрітися з HR-менеджером.

— Вам призначено?

Владислав заперечливо похитав головою.

— Тоді ось термінал, — клон указав на пристрій, що стояв при вході, — виберіть відповідну опцію і можете спілкуватись із ким вам потрібно.

Позаду Владислава пройшов співробітник компанії, показуючи цифрове посвідчення. Клон мовчки кивнув і повернувся до своєї кабінки. Владислав активував термінал. На екран вискочив чоловік в лабораторному халаті й почав розповідати про технологію зміни кольору очей. Після реклами з’явився логотип компанії: різнокольорові кульки зібралися в спіраль ДНК. Логотип зник і з’явилося головне меню. Владислав швидко знайшов відділ кадрів і подав запит на спілкування. На екрані з’явилося обличчя жінки в окулярах.

— Доброго дня! Відійдіть трохи від терміналу. Я вас слухаю.

— Доброго, — Владислав зробив крок назад. — Мене цікавить співробітник вашої компанії.

— Ми не даємо інформацію про своїх співробітників.

— Ви не розумієте. Вчора співробітниця вашої компанії потрапила до лікарні і потім звідти зникла.

Жінка роздратовано глянула на Владислава. Поправила окуляри.

— Вам потрібно звернутися до СОПу.

— Я вже це зробив. Мене цікавить, чи не подавала вона ніяких заяв?

— А ви їй хто?

Владислав дістав юнікард, показав фото з Олею, де вони були на фоні рекламного банера «Гентек».

— Гаразд, — невдоволено промовила жінка. — Назвіть її ідентифікаційний код.

Владислав повідомив код. По нижній частині окулярів жінки пробігла інформаційна стрічка.

— Ця співробітниця вчора подала заяву на звільнення.

На екрані з’явився документ з підписом Ольги.

Владислав здивувався.

— Мені вона не повідомляла, що звільнилася.

Жінка знову поправила окуляри і роздратовано промовила:

— Ви документ бачили? Не займайте мій робочий час!

На екрані з’явився логотип компанії. Владислав відійшов від терміналу. За склом кабінки за ним незворушно спостерігав клон.

«Чому Оля збрехала йому, що не повідомила компанію про звільнення?» — роздумував Влад. Було щось не те. Чи причетна компанія до її зникнення? А можливо, тут замішаний сам Біотех. Цей синдикат є протектором «Гентек», і, ймовірно, втрату важливого співробітника вони не могли допустити.

Проходячи повз банер про шкідливість расті-джанку, Владислав раптом зрозумів, що йому потрібно. Він дістав юнікард і набрав номер.

— Привіт, Андрюха. Треба зустрітися на нашому старому місці. Є проблема.

— Що сталося?

— Розповім при зустрічі. Прихопи расті-джанк.

Настала пауза.

— Ти ж зав’язав.

— В мене зараз така ситуація, що потрібно розв’язувати.

— Ти там в нормі? — занепокоєно спитав Андрій. — Може, все-таки просто джанк?

Владислав заперечливо хитнув головою.

— Мені зараз потрібно щось важке.

Владислав з Андрієм сиділи в забігайлівці «Старий кіт» і вже доїдали велику піцу, запиваючи її темним пивом. Востаннє вони тут зустрічалися понад рік тому, перед тим, як Владислав познайомився з Олею. З тих пір в забігайлівці нічого не змінилося: двері на скрипучій пружині, старі пластикові столи без сенсорів і смугастий кіт розміром із середнього собаку, що мирно спав під вікном. Замість стандартного бар-дроїда за стійкою метушився дебелий чолов’яга, роблячи черговому клієнту коктейль. Здавалося, що й відвідувачі ті самі. І звичайно ж до біса смачнюча, хоч і зі штучних компонентів піца.

Андрій вкинув черговий шматок піци до рота, відсьорбнув пива й уточнив:

— То вона зникла вчора?

— Так, — Владислав допив бокал, — прямо з лікарні.

— Гадаєш, «Гентек» до цього причетна?

— Можливо. Якщо не сам Біотех.

Андрій замовив ще пива. Прибігла офіціантка. Не супер-красуня, в засмальцьованому фартуху, але, на відміну від піци, — натуральна. Посміхнулася похмурим клієнтам і поставила ще два бокали. Проходячи повз кота, вона щось дістала з кишені і кинула тварині. Кіт підняв масивну голову, принюхався, невдоволено фиркнув, перевернувся на інший бік і продовжив куняти.

— Пошуруй на їхньому сервері.

— Без оператора? — Владислав відсторонено подивився на Андрія. — Мене за кілька хвилин замете бригада Біотеху.

— Найми оператора, їдьте на лівобережжя, обладнайте там точку.

— Ти сам подумав, що сказав? Найми, обладнай. Без юнікарда Олі кредитів у мене катма. Ще й з Біотехом конфліктувати — проблем не оберешся.

— Тоді чекай звістки від «сопунів».

Владислав скривився. В голові зашуміло пиво. Він уже достатньо заливався алкоголем.

— Давай расті-джанк.

Андрій повільно дістав капсули з кишені та передав Владиславу.

— Тільки ж дивись, завтра в нас зміна.

Владислав підвівся, хотів було розрахуватися. Андрій махнув рукою:

— Я пригощаю.

Владислав виставив великого пальця догори, кинув «бувай» і швидко вийшов з забігайлівки. Кіт ще деякий час, примруживши зелені очі, дивився на двері, що, порипуючи, хиталися туди-сюди.

— Ну що, котяро? — Андрій глянув на кота. — Будеш їсти?

Кинув шматок сухого корму зі смаком риби. Кіт принюхався, нявкнув і взявся неквапом гризти.

Вдома Владислав одразу попрямував до спальні і в одязі завалився на ліжко. В голові докучливо роїлися думки про Олю. Постійне прокручування причин зникнення дівчини доводило до сказу. Голова розколювалася. Він знав вихід з цього стану. Владислав дістав расті-джанк. Прозора капсула з червоними та сірими кульками всередині, що

нагадували іржу, лежала на долоні, обіцяючи вирішення усіх проблем. Понад рік, завдяки Ользі, він не вживав цього зілля. Тепер її немає.

Владислав різким рухом вкинув расті-джанк до рота і ковтнув. Капсула повільно опустилася в шлунок. Владислав заплющив очі. Поступово шум у вухах почав затихати. Тіло зробилося невагомим. Здавалося, ніби він лежить на хмарі і летить з дикою швидкістю. Повільно розплющив очі. Малюнки на стіні почали деформуватись і розтікатися в різні сторони. Рух думок упорядкувався. Раптом кімната видовжилася в подобу тунелю з точкою світла в кінці. Владислав втупився у неї, не розуміючи сон це чи галюни. Точка світла зникла, натомість з’явилася тінь, що рухалася вперед. Вона поступово збільшувалася, набуваючи обрисів дівчини. Серце Владислава навіжено забилося. Це була Оля. Вона підійшла, сіла на ліжко і заглянула йому у вічі. У Владислава стиснулося серце, пекуча хвиля пробігла по тілу.

— Ти мене втратив, — прошепотіла дівчина, стискаючи в долоні капсулу расті-джанку.

Розділ 3

На центральному майдані міста в світлі стели стояв чоловік і нервово жував жуйку. На вигляд йому було років під сорок. Попелясте волосся охайно зачесане. На виголеній лівій скроні виблискує кругла пластинка, вживлена в череп, що на сленгу називалася «гайка». Руки запхнуті в кишені довгої куртки з широким каптуром. Він проводжав поглядом кожного перехожого, що проходив повз. Глянувши на смарт-годинник, виплюнув жуйку і попрямував на інший бік вулиці. Голографічні закликайли навперебій запрошували завітати в салон нових електромобілів чи переглянути новий блокбастер, але він не звертав на них уваги: йому потрібно бути в кав’ярні під назвою «Сяйво» о двадцять третій нуль нуль.

Почав накрапати дощ. Нараз уся вулиця вкрилася різнокольоровими парасольками. Чоловік накинув каптур і рушив крізь натовп. Дощ посилився. Нарешті й кав’ярня. Над входом проєктор відображав голограму, що нагадувала північне сяйво. Кольори веселки яскраво мерехтіли в повітрі, пронизані краплинами дощу. Ледь усміхнувшись, чоловік зайшов до кав’ярні.

Всередині було досить людно, але місць вистачало. Чоловік струсив краплини дощу з плечей, скинув каптура і сів за вільний столик неподалік входу. До нього одразу ж підійшов андроїд-офіціант. Його оптичні очі сухо дивилися на відвідувача.

— Що замовите? — прозвучав модульований голос.

— Чорну каву, без цукру, — відповів чоловік.

— Ще щось замовлятимете? Може, малиновий пиріг?

Чоловік скривився, хитнув головою.

— Ні, дякую.

Андроїд розвернувся й пішов виконувати замовлення.

Чоловік поглянув на годинник: було за п’ятнадцять хвилин до одинадцятої. Отже, він ще встигне насолодитися кавою. З цікавістю оглянув приміщення. Кав’ярня була невеликою, але з другим поверхом у вигляді балкона. Стіни обвішані різним старовинним мотлохом — компакт-дисками, різноманітними платами, потертими дискетами, флешками. Поруч з барною стійкою експонувався пошарпаний

системний блок з громіздким монітором. Мабуть, власник кав’ярні виклав за такий антикваріат чималу суму. Поряд за столиком сиділа вже нетвереза компанія з емблемою на рукавах у вигляді спіралі ДНК. Вони щось жваво обговорювали, активно жестикулюючи руками. Андроїд-офіціант приніс замовлення і ввічливо побажав смачного. Кава була приємною на смак, дарма що синтетичною.

Рівно об одинадцятій двері кав’ярні відчинилися і всередину увійшли двоє. Якщо описувати протилежності, то ці двоє якнайкраще підходили для цього. Високий широкоплечий чолов’яга, що стояв позаду іншого, мав вибриту наголо голову. Вмонтований в ліву очницю кіберпротез надавав йому жорсткого вигляду. Явно охоронець. Інший тип, що увійшов першим, — низенький вайлуватий чоловічок у дорогому костюмі. Темне, зачесане назад волосся аж сяяло від намащеного гелю. Коротун окинув поглядом кав’ярню, помітив чоловіка і підійшов до столика.

— Ти Ґрей? — його сухий голос нагадував шурхіт зім’ятого паперу.

— Ну, я, — відповів чоловік.

Коротун без запрошення відсунув стілець і сів за столик. Здоровань залишився стояти позаду. Одразу ж до них підійшов андроїд-офіціант.

— Згинь, шкарабайко! — гаркнув коротун.

Андроїд розвернувся та пішов геть, і, хоча, на його обличчі не відображались емоції, здавалося, що він сповнений обурення від такої поведінки.

— Перейдемо до справи, — без церемоній почав коротун. — Ти згоден виконати орудку?

Ґрей допив каву і поставив чашку на стіл.

— Можна дізнатися ваше ім’я?

— Моє ім’я не грає ніякої ролі, — процідив коротун.

Здоровань позаду пхикнув.

— То як же мені до вас звертатися? — поцікавився Ґрей.

— Звертайся «пане Номер Перший», — коротун зверхньо посміхнувся.

На обличчі здорованя також промайнула крива посмішка.

— А його величати «Номером Другий»? — Ґрей іронічно кивнув у сторону здоровила.

— Дуже розумний? — обличчя коротуна спотворила гримаса гніву. — Ти мені тут попатякай!

— Гаразд, пане Перший, — примирливо відповів Ґрей, — в чому полягає моє завдання?

Йому не сподобалися ці двоє і якнайшвидше хотілося перейти до справи.

— Тобі необхідно буде поспостерігати в нейромережі за однією європейською компанією. Через три дні її головний сервер накриють. Ми хочемо знати, хто проводитиме атаку і з якою метою.

— Добре. Скільки платите за роботу?

— Зараз триста кредитів і після закінчення — ще п’ятсот.

Це були чималі гроші: стільки Ґрей заробляв протягом восьми місяців, працюючи в невеличкій компанії оператором із безпеки нейромереж. Але він звик грати ва-банк.

— Округлимо до тисячі.

— Згода, — не моргнувши відповів Номер Перший.

— Діяльність якої компанії необхідно прослідкувати? — обережно спитав Ґрей.

— Всю інформацію отримаєш в оператора, — коротун протягнув папірець, на якому була написана адреса. — Ти повинен бути там через три дні о 12:00.

Ґрей поглянув на адресу, місце знаходилося на лівобережжі, в малозаселеному районі.

Коротун проникливо подивився в очі Ґрея.

— Я гадаю, нема потреби нагадувати, що буде, коли ти провалиш завдання, — його очі звузилися, — а також, коли про нашу розмову хоч хтось дізнається.

Ґрей ствердно кивнув.

— Отже, ми домовилися?

— Так.

Фізіономія коротуна розпливлася у задоволеній посмішці.

— Гаразд. Ось тобі триста кредитів, — він кинув на стіл сенсопластиковий чип, — і гляди ж: не підведи! Якщо щось піде не так і ти намагатимешся втекти, ми тебе знайдемо.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ